

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen)
den 22 april 2020 – BB mot Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija**

(Mål C-166/20)

(2020/C 230/23)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Parter i det nationella målet

Klagande: BB

Motpart: Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 10 b i direktiv 2005/36/EG ⁽¹⁾, tolkad mot bakgrund av syftet med direktivet som anges i artikel 1, tolkas så, att den är tillämplig i en situation där en person inte har förvärvat formellt bevis på kvalifikationer på grund av att han eller hon potentiellt har uppfyllt de nödvändiga kraven för att förvärva yrkeskvalifikationer i flera medlemsstater i Europeiska unionen snarare än i en enda medlemsstat? Ska kapitel I (Den generella ordningen för erkännande av bevis på formella kvalifikationer) i avdelning III i direktiv 2005/36/EG, i en sådan situation där en person inte har förvärvat något formellt bevis på kvalifikationer på grund av att han eller hon potentiellt har uppfyllt de nödvändiga kraven för att förvärva yrkeskvalifikationer i flera av Europeiska unionens medlemsstater, snarare än i en enda medlemsstat, tolkas så, att den innebär en skyldighet för den institution som erkänner kvalifikationerna att bedöma innehållet i alla de handlingar som personen lämnat in som kan styrka yrkeskvalifikationer och huruvida de uppfyller de krav som uppställs i värdmedlemsstaten för att förvärva yrkeskvalifikationer, och, om nödvändigt, att tillämpa kompensationsåtgärder?
- 2) Ska i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, där den sökande potentiellt har uppfyllt de nödvändiga kraven för att förvärva yrkeskvalifikationer som farmaceut i den mening som avses i artikel 44 i avdelning 7 i kapitel III i direktiv 2005/36/EG, men dessa krav är uppfyllda i flera av Europeiska unionens medlemsstater, snarare än i en enda medlemsstat, och sökanden därför inte har något bevis på de yrkeskvalifikationer som krävs enligt punkt 5.6.2 i bilaga V till direktiv 2005/36/EG, artiklarna 45 och 49 FEUF och artikel 15 i stadgan tolkas så, att de innebär en skyldighet för de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten att bedöma sökandens yrkesutbildning och jämföra den med den yrkesutbildning som krävs i värdmedlemsstaten och även bedöma innehållet i de handlingar som lämnats in som kan styrka yrkeskvalifikationer och huruvida de uppfyller de krav som uppställs i värdmedlemsstaten för att förvärva yrkeskvalifikationerna och, om nödvändigt, att tillämpa kompensationsåtgärder?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 2005, s. 22).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 8 maj 2020 – XC

(Mål C-195/20)

(2020/C 230/24)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i det nationella målet

Klagande: XC

Ytterligare deltagare i rättegången: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Tolkningsfråga

Ska artikel 27.2 och 27.3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna ⁽¹⁾ i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 ⁽²⁾ tolkas på så sätt att specialitetsprincipen inte utgör hinder för en frihetsinskränkande åtgärd på grund av ett annat brott som begåtts före överlämnandet än det brott som ligger till grund för överlämnandet, när personen efter överlämnandet frivilligt har lämnat den utfärdande medlemsstatens territorium, men senare ännu en gång har överlämnats av en annan verkställande medlemsstat till den utfärdande medlemsstatens territorium på grundval av en ny europeisk arresteringsorder, och den andra verkställande medlemsstaten har gett sitt samtycke till lagföring, fällande dom och verkställighet på grund av detta andra brott?

⁽¹⁾ EGT L 190, 2002, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 81, 2009, s. 24.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Okresný súd Bratislava III (Slovakien) den 11 maj 2020 –brottmål mot AB m.fl., ytterligare deltagare i rättegången HI och Krajská prokuratura v Bratislave

(Mål C-203/20)

(2020/C 230/25)

Rättegångsspråk: slovakiska

Hänskjutande domstol

Okresný súd Bratislava III

Parter i det nationella målet

Tilltalade: AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO, PR, ST, UV, WZ, BC, DE, FG och JL

Ytterligare deltagare i rättegången: HI och Krajská prokuratura v Bratislave

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör principen "ne bis in idem" hinder för utfärdande av en europeisk arresteringsorder i den mening som avses i rådets rambeslut 2002/584/RIF ⁽¹⁾ av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, detta med beaktande av artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, när det straffrättsliga målet slutligt har avslutats genom ett beslut om frigivning eller ett beslut att avbryta förfarandet, om dessa beslut har antagits på grundval av en amnesti som har återkallats av lagstiftaren efter det att dessa beslut har blivit slutgiltiga och den nationella lagstiftningen föreskriver att återkallandet av en sådan amnesti medför ogiltigförklaring av myndigheternas beslut i den mån dessa har antagits och motiverats på grundval av amnesti och nåd och de rättsliga hinder för de straffrättsliga förfarandena som grundade sig på en amnesti som på detta sätt återkallats har undanröjts, och detta utan rättsligt avgörande eller särskilt domstolsförfarande?
- 2) Är en bestämmelse i en nationell lag som, utan avgörande av en nationell domstol, direkt upphäver ett beslut av en nationell domstol att avbryta det straffrättsliga förfarandet, vilket enligt nationell rätt är ett slutgiltigt beslut som medför frigivning och på grundval av vilket det straffrättsliga förfarandet slutgiltigt har avbrutits till följd av den amnesti som beviljats i enlighet med en nationell lag, förenlig med rätten till en opartisk domstol, vilken garanteras i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, och med rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott, vilken garanteras i artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och i artikel 82 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt?